

Antwerpen.

Stad van koeken, boeken en kasseien,
stad van dichters om de straten mee te plaveien
en prozaïsten om – het is te zeggen, na de quarantaine –
u op café naast neer te vleien.

Stad van Elsschot, Pernath, zot Polleke,
stad van Holvoet, Vanhauwaert, Vrancken Stijn,
stad van Rubens, Van Dijck en de Duifkes,
vaak met een brein als een rozijn
zo klein.

Antwerpen.

Uw daden benne groot
en zo ook uw inzendingsaantal.

De volledig onpartijdige jury, bestaande uit
een in Antwerpen werkende Brabander,
Marie-Lynn Herpoel, het geheime wapen van Uitgeverij Vrijdag,
een Gentse West-Vlaming uit de stal van deze wedstrijd,
de man die zich ooit als Leuvense inzending vermomde
en binnenkort debuteert en het geheime wapen wordt van uitgeverij Poëziecentrum,
Mattijs Deraedt,
en een in Antwerpen wonende Oost-Vlaamse,
ikzelf dus, de geheime pen achter dit juryverslag,
kwam, las en beoordeelde.

En daar hadden we wel wat werk mee.

Er waren opvallend veel jonge, sterke deelnemers. We stonden versteld van al die tieners die naast hun drukke schooltijd toch ook tijd vinden om te schrijven, te schrappen en te polijsten. We lazen veel proza en poëzie, hier en daar een theatertekst of songtekst. Daar hadden we toch meer diversiteit verwacht. Want waar zitten al die podiumschrijvers uit de woordafdeling en het slamcircuit? Om die reden bleven we iets langer stilstaan bij een scenario over een duif met een midlifecrisis. Een andere inzending bevatte zowel proza als poëzie. Poëzie. Met twee dichters in de jury is dat bijna kamikaze. 'Mooie beschrijvingen,' oordeelde een jurylid over de prozatekst, 'doet aan Knausgård denken.' 'Deze dichter heeft duidelijk gevoel voor vorm,' reageerde een ander jurylid enthousiast, 'kijk maar naar die Villanelle!' Maar het had ook met wat minder adjectieven gekund.

Meer eensgezindheid was er over onze eervolle vermeldingen.

De jury besliste, dit keer unaniem, om de volgende drie teksten een beetje meer glans te bezorgen. Omdat we hier talenten aan het werk zien die volgens ons zullen uitgroeien tot echte prijsbeesten en we de eersten willen zijn om dat te voorspellen.

De eerste eervolle vermelding gaat naar *De zee bestaat niet*, een pakkend migratieverhaal van Bente Van der Schoot. Hoewel het verhaal nog preciezer en geloofwaardiger kan, vond de jury dit verhaal gevoelig en warm geschreven.

De tweede tekst die we uit willen lichten is *De bedelaar met de dode hond*, een gedichtenreeks van Ella Dalemans. De jury las pakkende beelden als 'zich een huisjesslak voelen' of 'zinnen uit de krant scheuren in de slagader van het station,' maar vond tegelijk ook dat er meer aandacht mag gaan naar een persoonlijker stijl en cyclusbouw.

Tot slot nog een laatste eervolle vermelding voor het verhaal *Trickland* van Julie Van Straelen. Een origineel en gewaagd verhaal, maar de jury vond dat het soms wat minder expliciet mocht worden uitgewerkt. Ook werden sommige beelden te gezocht bevonden of waren reacties van personages te cliché.

Proficiat dus, dames, met jullie virtuele lintje. Wij hopen dat dit jullie bemoedigt om verder te schrijven en in te zenden voor komende edities! Dat podium is volgens ons binnenkort in zicht.

Het Antwerpse podium dan. Glorie en gejubel valt te beurt aan de volgende deelnemers.

Allereerst onze derde plaats. Een tekst waarin de anderhalve meter afstand behouden wordt, maar er toch naar echt menselijk contact gezocht wordt. Een tekst die knappe observaties, zoals 'armen die in driehoeken staan,' afwisselt met ingehouden interactie tussen de personages. Een tekst die niet expliciet naar de actualiteit verwijst, maar wel de achilleshiel van de COVID-bestrijding aanraakt. Een virtueel applaus, dames en heren, voor *De wereld ondersteboven* van de zeventienjarige Julie Maes.

De tweede plaats is voor een snijdend familieverhaal waarin relaties worden uitgebeend in een bevreemdende sfeer. De tekst is gedachtenspel en vlot geschreven tegelijkertijd en achteraf wil niemand nog met zijn oma op reis. Kletter maar met je toetsenborden, dames en heren, voor de vierentwintigjarige Sam Hoeck, die het verhaal *We lopen niet verloren enkel alleen* schreef.

En dan onze eigenlijke winnaar. Een absurde, surrealistische allegorie, noemde een jurylid het en een ander – haal je cowboyhoed maar boven – begon meteen te jubelen over Christophe Vekeman. Als het aan mij ligt, mag deze winnen, dacht ik al na de eerste lezing. En gelukkig voor de vierentwintigjarige Stijn Demarbaix waren de anderen het ermee eens. Dat wordt linedancen heel de avond dus, voor Stijn en zijn verhaal *Jef*.

Namens de jury van Write Now! Antwerpen 2020,

Lies Van Gasse – juryvoorzitter
Mattijs Deraedt
Marie-Lynn Herpoel